Ts. Po Dharma

Ngày 4-9-2016 sẽ diễn ra tại San Jose (California) một buổi cơm để yểm trợ cho chương tình đấu tranh đòi quyền dân tộc Chăm bản địa phù hợp với tuyên ngôn của Liên Hiệp Quốc mà Việt Nam là quốc gia đã ký vào hiến chương này. Để dập tắt phong trào bản địa đi sâu vào quần chúng, chế độ Hà Nội dùng nhiều thủ đoạn để ngăn chặn người Chăm tham gia buổi cơm ngày 4-9-2016 qua nhiều hình thức. Thư của tên nặc danh Quang Ricky gửi đến địa chỉ email của một số người Chăm trong và ngoài nước để yêu cầu Po Dharma phải chấm dứt hành động lên tiếng đòi quyền dân tộc Chăm bản địa là thí dụ điển hình. Sau đây là nguyên văn của bài viết:

HÃY NHÌN LẠI CHÍNH MÌNH

quang ricky noinhocham@gmail.com

Tôi là người Chăm hiện đang công tác trong ngành Giáo dục tỉnh Ninh Thuận. Đã qua nửa đời người gắn bó với xóm làng, tôi đã chứng kiến được sự đổi thay, phát triển của quê hương đất nước, của các làng Chăm và của mọi người Chăm. Từ những con đường, trường học, trạm y tế được xây mới; điện lưới mang lại ánh sáng đến từng nhà, từng con đường; trẻ em được cắp sách đến trường; cuộc sống của người dân đã có sự thay đổi mạnh mẽ ấm no hơn, đầy đủ hơn; mọi ngi sng vi nhau đoàn kt, hòa đng, thân ái không có s phân bit.... Đó cũng nh s quan tâm ca Đng và Nhà nc cùng vi s n lc ca tng ngi. Thi gian qua, Tôi có nghe mt s ngi Chăm đa phng và thông tin t mng Internet tôi đc bit ông Qung Đi Đ; ngi tng cho rng ch Chăm đang dy trong các trng tiu hc là do Ban biên son sách ch Chăm Ninh Thun son ra là lai căng, làm mt gc ch Chăm c; đang tin hành kêu gi mi ngi đi theo cái gi là "Đòi quyn dân tc bn đa, đòi li ích cho dân tc Chăm" vi nhng lun điu bóp méo s tht kích đng, lôi kéo mi ngi tham gia, không ra dáng ca mt trí thc Chăm chút nào. Tôi không phi là mt nhà chính tr, cũng không dám phán xét ai nhng đi vi nhng điu chng tai, gai mt thì tôi không th ngi yên đc. Nay tôi có mt s ý kin mun góp ý vi ông Qung Đi Đ:

Ông cho rng ngi Chăm trong nc đang b chèn ép, b phân bit đi x. Chc đây ch là nhng gì ông suy đoán ra, tôi bit ông chng my khi tr v nc thăm gia đình, bn hu. Quê mình hin nay hoàn toàn khác đi vi nhng gì ông nói, mi ngi đu đc đi x bình đng, không phân bit dân tc, tôn giáo; đc to mi điu kin thun li đ phát trin. Ngi Chăm đc s dng ngôn ng, ch vit Chăm; đc gìn gi bo tn các giá tr truyn thng, bn sc văn hóa... Có chăng s chèn ép ca ông đang nói là xut phát t nhng k li bing, không bit phn đu; ch bit trông ch, l li, đ li cho hoàn cnh. Ngc li nhng ngi Chăm bit phn đu, siêng năng, chăm ch, cn cù h đã và đang tr thành nhng con ngi thành đt, làm ch cuc sng, tôi có th k cho ông nghe nhiu và nhiu hn na.

Đu tranh giành quyn li cho ngi Chăm hay là đu tranh vì quyn li, v th, tha mãn cái tôi cá nhân ca mt s ít ngi, tha ông Đ! Ông làm rt nhiu vic mà ông nói rng đ đòi quyn li cho ngi Chăm nhng nhng vic làm đó đã mang li li ích gì cho mi ngi Chăm cha, hay ch là nhng cun sách dày cm trit lý, nhng li giáo điu vu v. Nu ông dùng thi gian, công sc, tin bc đó đ kêu gi mi ngi đóng góp sc mình xây dng quê hng, đt nc thì tt bit bao.

Ông hãy để cho những người Chăm đang làm việc trong các cơ quan, ban ngành được an tâm công tác, phát huy hết khả năng sở trường, cống hiến tài học của mình cho quê hương, cho những người nghèo khổ, tôi tin rằng ông cũng nên biết ơn những người đang giúp đỡ người Chăm mình, trong đó có người thân của Ông. Ông nên suy nghĩ lại mà chấm dứt việc đòi quyền dân tộc bản địa hầu tạo điều kiện cho thanh niên Chăm có đủ tâm trí dành thời gian hành động thiết thực, làm những việc có ích cho người Chăm.

Tôi kể ông Đ nghe câu chuyện này: Gia đình nọ có người anh sinh sống ở nước ngoài, điều kiện sống cũng khá giả. Một ngày kia, người em bị bệnh nặng cần phải mổ gấp mà chi phí lại cao. Người thân trong gia đình gọi điện thông báo cho người anh biết và mong được giúp đỡ. Thay vì dùng những lời hỏi thăm ân cần, quan tâm đến người em, người anh lại buông lời dạy đời rằng: sống phải biết lo xa, phải lao động và dành dụm đừng như Ve Sầu hát mãi suốt mùa hè… như đang giảng bài cho học sinh về tiết kiệm, nào là có tiền thì dùng hết, chỉ biết trông chờ vào người khác. Người kể câu chuyện này vừa kể vừa rưng rưng nước mắt. Không biết tôi kể đến đây Ông có chạnh lòng không? chắc ông Đ nghĩ tôi kể câu chuyện này là để phán xét ông. Không, thưa ông! Ông thử nghĩ xem, một người luôn mở miệng ra là vì mọi người, vì dân tộc Chăm, là đấu tranh đòi cái này cái nọ nhưng không thể làm được một việc nhỏ nhoi như vậy, liệu có thể làm những điều khác lớn lao hơn không.

Mong ông suy nghĩ lại những việc ông làm.

Chào ông!